

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΓΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λέω εκείνο που συμβαίνει. 'Η κ. Μωρεσκάν μ' όλη της τήν ψυχρότητα άπέναντι του βαρουνού, μ' όλες της τίς μελαγχολίες, που τήν κάνουν πού όφραια και πού συμπαθητική, έχει ξεχάσει τόν 'Ιάκωβο... 'Η

πληγή άρχίζει να γιατρεύεται. 'Ισως και νά κλείσει έντελώς. 'Αν θέλης μάλιστα, άγαπητή μου, μπορώμε να στοιχηματίσουμε γι' αυτό.

— Νά στοιχηματίσουμε; Πώς; ... Δέν εσ' καταλαβαίνω...
— Θά σου εξηγήσω. Στοιχηματίζω λοιπόν πώς πολύ γρήγορα ή κ. Μωρεσκάν θ' άνοιξη τήν καρδιά της σέ κάποιον άλλο!...

— Σαβίλ, εσαι τρελλός!...
— Δέν είμαι καθόλου τρελλός, Ξέρω τί λέω...
— Τί νά σου πώ, φίλε μου... 'Η βαθύς ψυχολόγος είσαι ή δέν ξέρεις τί λές. Πάντως δέν είνε άνάγκη νά στοιχηματίσουμε. Τό μέλλον θά δείξη ποιός άν' τούς δύο μά έχει δίκιο...

Τίς σκέψεις πούκανε γιά τήν 'Ιωάννα ό όφραιος Σαβίλ, τίς έκανε κ' ό ίδιος ό άνδρας της. Μ' όλη τήν άποστραφή πού τούδαχνε, καταλάβαινε πώς ή 'Ιωάννα άρχισε νά ξεγυιά τόν αιματηρό δόγμα που συνέβη πού έξαμύνην έξ αίτίας της. Καταλάβαινε πώς ό 'Ιάκωβος ντε Λέρν, ό προσφιλής της άντώς νεκρός, έληθμονεϊτο σγα-σγα. Κάμνοντας τίς σκέψεις αυτές, ό βαρώνος Μωρεσκάν έτριβε τά χέρια του μέ Ικανοποίηση, ψιθυρίζοντας:

— Τό μάθημα πού της έδωσα ήταν βέβαια λιγάκι έννο, μά της χροαιζότανε. 'Υστερα άπό τό θάνατο του 'Ιακώβου ξυνο πού πρακτική... Λαμπρά! ... 'Οφραία, πολύ όφραία!...

'Η άλήθεια είνε πώς ή 'Ιωάννα είχε άλλα-ξει πραγματικά πολύ μετά τόν θάνατο του ντε Λέρν. Κάνοντας τόν νέο αυτό, πού τόσο Ιδανικά άγαπούσε, έχασε συγχρόνως κάτι άπό τόν έαυτό της. Δέν όνειροπολούσε πιά. Δέν διάβαζε τούς άγαπημένους της ποιήτες. Δέν έπαιζε σέ τό πιάνο τίς συνθέσεις τών άγαπημένων της μουσουργών.

Σκοτώνοντας ό Μωρεσκάν τόν 'Ιάκωβο, σκότωσε συγχρόνως μέσα της κάθε δειντο, κάθε Ιδανικό, κάθε ποιήσι. 'Η 'Ιωάννα άγαπούσε τώρα τίς κοσμικές διασκεδάσεις, τίς όποιες τόσο άποστρέφονταν άλλοτε, άγαπούσε τούς χορούς, τήν ίπασία, τά χαρτιά...

Καβαλλίκευε συχνά τό άλόγο της κ' έτρεχε σάν τρελλή στους γόρω κάμπους. Οί φίλοι του άνδρός της τήν εύρισκαν τώρα πού αξιέραστη άπό κάθε άλλη φορά.

Αυτή ή οσβαρή πρίν, ή λόγολογή, ή μετοημένη γυναίκα είχε γίνη φλόγα, συζητούσε άνοιχτά μέ δλους, τίς άρεσε νά κακολογή τίς φίλες της, ξετρελλαινονταν ν' άκούη νά της διηγούνται άνοιχτές Ιστορίες. 'Ενας άλλος σύζυγος βλέποντας τήν έαφνική, τήν φριχτή αυτή μεταβολή της γυναίκας του, θ' άνησυχούσε, θά ύποψιαζότανε, θά έλάμβανε τά μέτρα του.

Μά ό Μωρεσκάν έπαυσε τό πράγμα έπιπόλαια. Κι' όταν κανεις φίλος του τού μ' όσοις γιά τό άλλαγμα αυτό της 'Ιωάννας άπαντούσε χαμογελάοντας:

— Δέν είνε τίποτε... Είνε έντελώς φυσικό... 'Αρχισε νέα ζωή... Λιγάκι άνοιξη βέβαια, μά κ' αυτό θά περάσει... Είνε μά έξαιρας πού θά κατευνασθή μέ τόν καιρό...

'Αλλοίμονο όμως! ... 'Αντί ή 'Ιωάννα νά ξεναγουρή με τόν καιρό στήν πρώτη της ήσυχη ζωή, αντίθετος ζούσε πού άνοιχτά όσο ό καιρός προνοήσε...

'Εκείνο πού έκανε τώρα έντύπωση στόν Μωρεσκάν ήταν ή διαρκής συναστροφή της 'Ιωάννας μέ τούς φίλους του. 'Η κ. Μωρεσκάν δέν εύχαριστιότο πλέον μέ τίς φιληνάδες της, τίς άπέφνε, έπιζήτους διαρκώς τήν συντροφιά τών άνδρών. 'Ακολουθούμενη άπ' τούς φίλους του συζύγου της, έτρεχε έπιπτη στους άγρούς, διοργάνωνε κνηγειακές εκδρομές, ζούσε κ' αυτή σάν άνδρας!...

'Ο Μωρεσκάν άρχισε τώρα ν' άνησυχή, μά ήταν άργά πιά. 'Η 'Ιωάννα είχε πάρει φορά, ήταν άδύνατο νά τήν σταματήση κανείς...

Πώς θά τελείωναν όλα αυτά; Στο ερώτημα αυτό ό Μωρεσκάν δέν τούλομυσε νά βρή και νά δώσει μιá άπάντησι. Οί φίλοι του όμως δέν είχαν καμιά άπορία σχετικώς. Γι' αυτός ή 'Ιωάννα βρισκόταν πιά στήν άκρη του γκρεμού. 'Ενα βήμα άκόμα και θάπερτε... στήν άγκαλιά ενός φίλου!...

Ποιός θά ήταν ό φίλος αυτός; Ποιός θά ήταν ό ευνοούμενος της τύχης; Ποιός θά ήταν ό τυχερός; Ποιόν θά διάλεγε ή όφραια βαρώνη,

σέ ποιόν θάνοιγε διάπλατα τήν καρδιά της, στήν όποία κανείς δέν είχε μπει ώς τώρα; Κι' αυτός ό 'Ιάκωβος ντε Λέρν είχε φτάσει ως τό κατώφλι μόνον της κατακλειστης καρδιάς της πολυαγαπημένης και πολυπόθητης αυτής γυναίκας. Αυτό τουλάχιστον πιστεύαν όλοι. Κ' έμακάριζαν προκαταβολικώς τόν άνθρωπο πού θά κέρδιζε τήν ύπεροχη αυτή γυναίκα... Τήν πολιορκούσαν λοιπόν, τήν φλερταρίζαν, τήν τριγυρίζαν διαρκώς, συναγωνίζονταν ποιός θά τήν κερδίσει, ποιός θά τήν άποκτήη, ποιός θά τήν κάμη δική του...

Πιο στενά άπ' δλους τήν πολιορκούσε ό παλιός θυμαστής της και φίλος του σπιτιού της, ό Μοντελέν. 'Εφιλοξενείτο κ' αυτός στήν έπαυλή τους κ' είχε άρχισει πάλι νά τριγυρίζη τή γυναίκα αυτή πού τόσο σκληρά τόν έδιώξε άλλοτε. Τή φορά αυτή ό Μοντελέν είχε περισσότερο έλπίδες. Τώρα δέν ζούσε πιά ό άντερσμός του, ό 'Ιάκωβος ντε Λέρν. 'Ο δρόμος πρός τήν έπιτυχία, ό δρόμος πρός τόν έρωτικό θρίαμβο ήταν άνοιχτός.

Οί άλλοι φιλοξενοούμενοι του Μωρεσκάν καταλάβαιναν πώς ό Μοντελέν ήταν τρομερός αντίπαλος και τόν μισούσαν. Μόνον ό όφραιος Σαβίλ παρακολουθούσε τήν εξέλιξη τών γεγονότων μέ άδιαφορία. 'Αγαπούσε τήν κ. ντ' Ερμανού, άντηγαπίο και συνεπώς ούτε ήθελε, ούτε και τούλομυσε νά προστεθή στό γρούπ των πολιορκητών της κ. Μωρεσκάν. Παρακολουθούσε λοιπόν τήν πολιορκία της όφραιας γυναίκας κ' έλεγε κάθε τόσο τίς έντυπισμένες του στήν λατρευτή του:

— Νά δης, άγάπη μου, ότι τά πράγματα θά συμβούν όπως σου λέω άκριβώς. Θά φάνε όλοι τή χυλόπτη κ' ή όφραία και άγνη φίλη σου 'Ιωάννα, θά πέση στήν άγκαλιά του τρομερού αυτού γυναικοκακτητή, τού Μοντελέν.
— Κουταμάρες!...

— Καθόλου κουταμάρες. 'Εδώ είσαι κ' έ-δω είμαι. Θά δης λοιπόν πώς έχω δίκιο. 'Ο άγαπητόν μου πολύ γρήγορα, ναι, ναι, πολύ γρήγορα, άγαπίτσα μου... Τό διαβάζω αυτό στά μάτια της 'Ιωάννας. Προχτές τούς είδα νά μιλούν μαζί. Αβή άκουμπήσε στο πιάνο. Μόλις άγγιξε μέ τά δάχτυλά τιά πλήκτρα. Στεκόταν μέ τό κεφάλι σκυμένο... Κι' αυτός στέκοταν πλάι της, της μιλούσε διαρκώς, κάτι της έλεγε, πολύ ευγά, πολύ διακριτικά... 'Α! σου είνε τρομερό λαγωνικό, αυτός, ό έθλιος ό Μοντελέν. Όταν σημαδέψη μιá καρδιά δέν έχει δεύτερη κουβέντα...Μπάμ!... και κάτω!...

'Η κ. ντ' Ερμανού γελοΐσε μέ τήν καρδιά της άκούοντας τίς παλάβρες του εκλεκτού της. Δέν πίστευε όμως καθόλου στά λόγια του. Ειχε κ' αυτή τίς ιδέες της, ειχε τίς άντιλήψεις της σχετικώς. 'Εξ άλλου, μιλούσε συχνά μέ τήν 'Ιωάννα κ' ήξερε καλά τίς σκέψεις και τά μυσικά της φίλης της. Γι' αυτό όταν ό Σαβίλ της έλεγε τίς προβλέψεις του γιά τίς έρωτικές έπιχειρήσεις τών θυματιών της κ. Μωρεσκάν, τού άπαντούσε:

— Θέλες νά μάθης κάτι, χρυσό μου; — Είμαι όλος αυτά, άγάπη μου.

— Μάθε λοιπόν πώς εκείνος πού θά δοκιμάση πρώτος τήν χυλόπτη πού μαγερεύει τόν τελευταίο καιρό ή 'Ιωάννα, θάνε ό κ. Μοντελέν!...

— 'Αστεϊεύεσαι βέβαια.
— Δέν άστεϊεύομαι καθόλου.
— Κι' όμως τά πράγματα δείχνουν...

— Τά πράγματα δέν δείχνουν τίποτε. Ναι, δέν σου λέω, αυτός ό άργόνατος ό Μοντελέν, φερμάει πού πολύ άπό τούς άλλους τήν 'Ιωάννα, μά δέν θά τό φέξη! 'Η 'Ιωάννα μιλάει μαζί του, βρισκει ίσως εύχάριστη τή συντροφιά του, δέχεται τίς έρωτοτροπίες του, μά ποτέ, ποτέ δέν θά γίνη δική του. Θάπερτε στά βρόχια όποιούδηποτε άλλου, και σένα άκόμα, άγαπη μου, μά τό Μοντελέν ποτέ. 'Ο Μοντελέν θά κέρδιζε τήν καρδιά της άλλοτε, άν δέν έμπαϊνε στή μέση ό 'Ιάκωβος ντε Λέρν. 'Από τότε έχασε όριστικά πιά τήν 'Ιωάννα ό κ. Μοντελέν, και μάταια ζητάει νά κερδίση σήμερα, ό,τι έχασε άλλοτε...

— Πολύ καλά, δέχομαι ότι έχεις δίκιο, ότι ή παρατηρήσεις σου αυτές είνε σωστές.Μά τότε πές μου, θά τό ξέρης βέβαια, ποιός θάνε ό εκλεκτός, ποιός θάνε ό τυχερός... τού λαγειού αυτού τού έρωτος;

— Κανείς άπ' όσους φιλοξενούντα σήμερα στήν έπαυλή.
— Κανείς!...

— Ναι, μικρούλη μου, άπολύτως κανείς. 'Η 'Ιωάννα δινάει βέβαια γιά μιá καινούργια άγάπη. Μά ό εκλεκτός, ό τυχερός, ό άναμενόμενος δέν ήρθε άκόμα... (Άκολουθεί)

Θ' άγαπηθούν πολύ γρήγορα...

